

26.07x31.54	1/3	30	עמוד	הארץ - גלריה	01/05/2015	47647317-9
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתאונס - 23121						

30 סרט רע

מה גורם ליוצרות הקולנוע בארץ לביים כל כך הרבה סצינות אונס? / נירית אנדרמן

מתוך "שש פעמים". הצית את הדיון בנבולות האונס צילום: שרק זה חמוי

בגוף ראשון

אונס, מצלמים

גל הקולנוע הנשי בארץ הביא עמו גם ריבוי מפתיע של סצינות אונס. מדוע כל כך הרבה במאיות ישראליות בוחרות לאחרונה לעסוק באלימות מינית? והאם הבחירה לביים אונס היא התשובה הנשית לעיסוק בהלם קרב? נירית אנדרמן

זהו, פקידה כצה"ל, אחת מגיבורות הסרט "אפס ביחסי אנוש", נחושה להיפטר מבתור-ליה. היא שמה עין על חייל קרבי חמוד שמגיע לבסיס, ומחליטה שהוא שיגאל אותה מהם. הדייט שלהם מצליח להיות כישלון מפואר, לא-חר שקבוצת חיילות מצטרפת לשולחן שלהם ומשתלטת על תשומת לבו של העלם, ובכל זאת, בסופו של דבר, לאחר שכולן עוזבות, מנגינת פסי-נדר רומנטית ודביקה במיוחד מצליחה לאחד ביניהן לבנינו. הוא מחייך אליה חיוך מתוק במיוחד, היא משפילה מבט מחויך במיוחד, וכך, יד ביד, הם יוצאים אל חשכת הלילה.

מכיוון שיותר מ-600 אלף איש כבר הספיקו לקצות בסרטה של טליה לביא, נרשה לעצמי מנו כאן ספוילר קטן. כשהשניים מוצאים לעצמם פגישה חשוכה בבסיס, המבוכה המתוקה שלהם גולשת מהר מאוד לנשיקות וזמזומים, אבל אז, פתאום, הבחור מעיף מעליו את הנשק והמעיל, ומתחיל להפשיט את זוהר בתנועות מהירות ואגרסיביות. היא נלחצת. "רגע, שנייה", היא

מבקשת, אבל הוא לא עוצר. "אפשר יותר בעידינות?" היא שואלת בתחינה. "את רוצה עדינות? אז תחפשי לך ג'ובניק. אני באתי מהשטח, חמודה", הוא מחייך וממשיך בשלום. "רגע, שנייה", זוהר מנסה שוב לעצור את הבחור. "מה קרה, מתוקה, חשבת שאת רוצה", הוא שוב מחייך את החיוך המתוק שלו, מתעלם מן המחאה וממשיך בנחישות. הוא תולש מעל שניהם את הבגדים האחרונים שעוד נותרו עליהם, מתעלם מבקשותיה החוזרות של זוהר להפסיק, ומנסה לפלס לעצמו בכוח מקום בין רגליה. רק ירייה שנשמעת במפתיע מצליחה לבלום אותו. זו חברתה של זוהר שמכוונת אליו את נשקו שלו. "עצור או שאני יורה!" היא צועקת עליו, מנכסת כך את המשפט הקשור בתודעה שלי-נו לקרבות מדממים, לטובת מאבק אלים אחר-המאבק בין המינים. היא מורה לחברתה להתלבש, מותירה את האנס הצעיר במערומיו, ומרבילה אותו כך במסע נקמה נשי בשבילי הבסיס. אף שמדובר בקומדיה מצחיקה במיוחד, לביא

בחרה לשלב בה סצינה של אחד הנושאים הכי פחות מצחיקים עלי אדמות, אונס. ואף שההומור אופף את הסרט רגע לפני הסצינה הזאת וגם מיד אחריה, רגעי האונס מטלטלים והופכי קרביים. הם מצליחים להשתיק כל צחוק ולמחוק כל חיוך. "יש אווירה של הרפתקה באווירה, אבל מתישהו זה עובר לתחום אפור, עד שנעשה ברור שזה לא תקין", אומרת לביא על הסצינה הזאת. "המעב"רים האלו מאוד מהירים בחיים, ואפשר בקלות לפספס את הסימנים המקדימים".

ו"אפס ביחסי אנוש" אינו לכד בחזית הזאת. אונס עומד גם במרכזו של הסרט "לא רואים עלייך", שביימה מיכל אביעד ב-2011, ומגייח בשלבים שונים ובאופנים שונים - לעתים גם כגילוי עריות - בסרטים "הנותנת" (2011) של הגר בן אשר, "שש פעמים" (2012) שכתבה רונה סגל וביים יונתן גורפינקל, ובלא פחות מחמיי-שה סרטים שיצאו ב-2014: "הרחק מהעדרו" של קרן ידעיה, "אפס ביחסי אנוש" של טליה לביא, "ההיא שחוזרת הביתה" של מיה דרייפוס, "סור פעולים" של רוני קידר ו"פרינסס" של טלי שלום עזר. ריבוי העיסוק הזה באונס מסקרן: למה זה קורה דווקא עכשיו?

קשה שלא לקשור בין העיסוק הגובר באונס ובגילוי עריות לבין מספרן הגדל והולך של הנשים שיוצרות לאחרונה סרטים בארץ. השלטי-טה הבלתי מעוררת של נקודת המבט הגברית בקולנוע המקומי נסדקת סוף סוף, קולן של הנשים והנרטיב שלהן מגיעים סוף סוף אל המסך, כים, והעדות מגוף ראשון על החוויה הנשית כבר אינה מבליחה רק מדי פעם, בצורה ספורדית נדידה, אלא מתחילה להופיע ביותר ויותר סרטים. לאחר שראינו כיצד שיעורן של הנשים היוצרות בקולנוע הישראלי הולך וגדל בשנים

האחרונות, ולאחר שכבר נוכחנו שרבים מסרטיהן מביאים אל המסכים קולות חדשים ורעי-ננים, מגיע כעת השלב שבו אפשר להתחיל ולהבחין בחומר האפל הרוחש בתוך הסרטים האלו. הקולנוע הישראלי מציב כעת מראה לפני התודעה הנשית הקולקטיבית - ומעלה טראומה נשית קמאית אל פני השטח.

להחזיר את הסיפור לעצמן

"תמיד ידעתי שאעשה סרט על האנס הסדרתי שהייתי אחת מהקורבנות שלו", מספרת מיכל אביעד, שסרטה "לא רואים עלייך" מתאר מפגש מחודש בין שתי נשים שנאנסו לפני 20 שנה על ידי אותו האנס. "הייתי פמיניסטית מודעת, ראיתי את כל הסרטים בנושא, וידעתי שמעולם לא נעשה סרט על פוסט-טראומה, שמתרחש 30 שנה אחרי האונס ומנכיח את העובדה שנפגעות פגיעה מינית נושאות את החותם הזה כל חייהן". אביעד הכירה את הסטיסטיקה שלפיה אחת מכל ארבע נשים נאנסת, והכינה שהסיכוי שבכל מקום יש נפגעות אונס הוא עצום. "לצד זה הכי נתי שדיון העוסק בקונפליקט בין גברים לנשים חייב לגעת בנושא הזה. זה קונפליקט אלים, כוחני מבחינה פיזית, הנוגע בכל מה שתרבותנו עוסקת בו מאז ומעולם - גברים, נשים, סקס, זנות - ובאמת אונס זה פשע שגברים מבצעים בנשים מאז שנתחננו מכירים את עצמנו", היא אומרת. "מרגע שנהפכתי לבמאית קולנוע שאלתי את עצמי כל הזמן איך נשים מיוצגות בקולנוע, איך מיוצגים הגוף הנשי, סקס ואונס, ואיך המבט שלנו עושה עוול ומנציח תרבות שבה אונס הוא דבר אפשרי ומקובל, משהו שעושה איזה מטורף פראי שבא

23.73x27.07	2/3	32	עמוד	הארץ - גלריה	01/05/2015	47647350-6
נפגעות ונפגעי תקיפה מיניתאונס - 23121						

בגוף ראשון

משמאל בכיוון השעון: "פרינסס", "הרחק מהעדרו", "ההיא שחוזרת הביתה" ו"אפס ביחסי אנוש". מראה לפני התודעה הנשית הקולקטיבית צילומים: לורן ברונה, ראדק לאצ'יק

הטראומה. דיבור על טראומה מתאפשר בקבוצה, כשיש כוח, ולראיה - גם 'בופור', 'לבנון' וואלס עם בשיר' יצאו ביחד".

סרטה של ידעיה "הרחק מהעדרו", שהוקרן בכורה בפסטיבל קאן השנה, עוסק בגילוי עריות ומספר על אשה צעירה שחיה עם אביה בדירה אחת, כווג נשוי לכל דבר. "הסרט שלי עוסק בגילוי עריות, שזו אחת הצורות של אונס, אולי הקשה מביניהן, כי היא מתחילה מגיל צעיר מאוד ובעשית על ידי מי שאמורים להגן עליך", אומרת ידעיה. "אני בוחנת בסרט כל מיני סוגים של מיין בכפייה, גם כשזה כביכול לא נעשה בכפייה: מסצינה שבה היא משתפת פעולה עם אביה, מן הסתם כי הוא החל לאנוס אותה כבר כשהיתה ילדה, ועד סצינה שבה היא גומרת. אחד הדברים הלא מדוברים בהקשר של גילוי עריות הוא האפשרות להגיע לאורגזמה - מה שלא הופך את זה לאונס פחות אכזרי - ודווקא בגלל שזה נושא לא מדובר רציני לדבר עליו בסרט".

באחת הסצינות הקשות והמטלטלות בסרט, וכאלה יש רבות, פוגשת הגיבורה בחוף הים בח' בורת צעירים, והמפגש עמם מידרדר עד מהרה לאונס קבוצתי. הגיבורה אמנם משתפת פעולה עם הצעירים, אבל ההקשר מבהיר כי אין מדובר בה בחירה של ממש. "אחד הדברים שהסרט עושה זה להראות שמי שנפגעו בילדותם הופכים אחר כך לטרף קל לטורפים שבחוף, ולפעמים - וזה מה שקורה בסצינה בחוף הים - הטורפים כלל אינם טורפים, או לפחות אינם יודעים שהם כאן לה", מבחירה ידעיה. "הנערים בחוף אינם דמות האנס כפי שאנו מדמיינים לעצמנו, אלא נערים חביבים שחושבים שיש להם מזל ונפלה לידיהם בחורה זורמת". אבל היא מגיעה אליהם עם העבר שלה, ודרכה היחידה לרצות אחרים זה לתת את הגוף שלה. מי שנפולות קורבן במקרים כאלה הן נשים חלשות שפועלות מתוך מקום פגוע. לאונס יש צורות רבות ומורכבות, ואני חושבת שהחברת את רה שלנו נמצאת כעת בשלב שהיא פותחת את הנושא ובודקת מהי הסכמה. הדיון החברתי בהקשר של מהי תקיפה מינית סוף סוף מתקיים".

ואמנם, דיון בנושא הזה עומד בלב סרטם של התסריטאית רונה סגל והבמאי יונתן גורפינקל, "שש פעמים". הסרט עוקב אחר נערה בת 17 שמתחילה ללמוד בבית ספר תיכון בהרצליה, וכדי

המשך מהעמוד הקודם

מעולם אחר, ולא מישוהו שחי בתוכנו" (על פי נתוני איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, יותר מ-85% ממקרי התקיפה המינית מבו- צעים על ידי אדם המוכר לקורבן).

בקולנוע, אומרת אביעה, "יש הרבה פעמים הגאה מינית מהעניין האסור הזה של אונס - האונס כמעט תמיד נראה מדליק, משהו שמתחשק לנו לראות, חושף איברים של נשים ולעיתים קרובות מוצג דרך נקודת מבט של האנס". היא רצתה להציב אלטרנטיבה, ולכן בחרה שלא לשלב בסרטה אף סצינת אונס. "ידעיה שכאשר אני מראה אונס, אם אני רוצה או לא, אני מגידה את הצופים", היא אומרת. "המחשבה הזאת כל כך מועזת אותי, שהיה לי ברור שאני יכולה פשוט לדבר את סצינת האונס במלים, וזה יהיה חזק לא פחות ובה בעת ימנע מהצופים להתענג". לרשימת הסרטים שיצרו כאן באחרונה נשים ועוסקים באונס מוסיפה אביעה גם את "גט", שבו, לדבריה, מתרחש "אונס מטפורי" בגיבורה שעיניו הדין שלה בכית הדין הרבני נמשך שנים רבות, וגם את "את לי לילה", שבו הפחד מפני אונס

לחפש לו שפה קולנועית חדשה, למחות וליצור אלטרנטיבה אמיתית לייצוג של אונס בקולנוע ומשמעותו".

ואולם, לפני שלוש שנים, עדיין לא ניתן היה לחזות שבתוך שנים ספורות ייווצרו בארץ כה הרבה סרטים על הנושא הזה. "ברגע שמתחיל דיבור על נושא כזה בקולנוע, זה מהדהד, כי כשיש סרט אחד זה כמו אבן שנזרקת למים ויוצרת אדוות. סרט אחד נותן כוח לסרטים אחרים להישמע, וכך זה הולך ונפתח", אומרת נטע עלי בראון, במאית והמנהלת האמנותית לשעבר של הפסטיבל. "קרן ידעיה התחילה עם זה כבר ב'אור', ובסרטה האחרון 'הרחק מהעדרו' לקחה את הנושא לאחד המקומות הכי מורכבים שיש. ברגע שמתחילים לדבר על זה - וזה דיבור שהוא לא רק פרטי אלא מתקיים גם במסגרת קשרים הקיימים בין יוצרות - יוצא הדיבור על

שאולי קרה הוא שמגיע את המערכה האחרונה. "לא רואים עלייך" הוקרן ב-2011 בפסטיבל סרטי הנשים ברחובות (שבוטל מאז), שהוקדש באותה שנה לסרטים על אונס ופגיעה מינית. מנהלות הפסטיבל הסבירו אז כי הנושא מעסיק יוצרות רבות משתי סיבות מרכזיות: האחת, משום שהחרדה מאונס מלווה נשים משחר ילדותן ונשים רבות חוו פגיעה מינית על בשרן. והשנייה, "משום שהקולנוע עסוק מאז היווסדו בייצוגים, במובנים ובקונטציות של אונס מנדקודת מבט גברית, לרוב כאירוע ויזואלי סנסציוני או כנושא מסריים דידקטיים המשתנים מתקופה לתקופה", כפי שנכתב באתר הפסטיבל. "מכיוון שתעשיית הקולנוע העולמית היא גברית כמעט למהדרין, מדובר בדחף עמוק של במאיות, ואולי באתגר הגדול ביותר העומד לפנייהן - לנסות להחזיר את הסיפור אליהן, לספר אותן מהתחלה,

רוני קיזר: "נורא להגיד את זה, אבל אונס זה חלק מלהיות אשה בימינו. גם מי שלא עוברת את זה, זה קיים סביבה. נשים בימינו גדלות לתוך הפחד מאונס"

23.73x26.66	3/3	34	עמוד	גלריה - הארץ	01/05/2015	47647430-5
ה מינימלית סיוע לנפגעות תקיפה מינימלית סיוע ערוך - 23121						

המשך מהעמוד הקודם

קרן ידעיה. להוביל למקומות הכי מורכבים

טלי שלום עזר. גלישה של אהבה הורית

רוני קידר. עיסוק בסוף העולם המתקרב

רונה סגל. מותחת קו מעבר לחוק היבש

מיה דרייפוס. בדיקה של יחסי שליטה

טליה לביא. מעברים מהירים שקל לפסס

מיכל אביעד. משנה את נקודת המבט

צילומים: דודו בכר, אבישג שארן, יושוב, אמיל סלמן, אייפיק, דניאל צצ'יק, מוטי מילרוד וניר כפרי

אונס, אומרת מונק, הוא כיבוש של הטריטוריה הכי פרטית של האשה, "זוהו כמוכח מתקשר לתפישת המיליטריסטית שהנחתה את גדולי האומה של הארץ הזאת. האשה היפה היא הפרס שאתה מקבל בסוף הקרב. אבל מה קורה כשזוה לא מסתדר? במקרה כזה אתה לוקח אותה בכוח. זה מה שהצבא והמלחמה לימדו אותנו. אבל כניי סתם של נשים לקולנוע מאפשרת לגנוז את התפישת המיליטריסטית, כי האשה מכהירה, אני לא הר ולא סובייקט שצריך לכבוש".

"מעניין לראות בעיני שכלל שהאונס נמצא יותר בסרטים, הוא נמצא יותר גם בכתיבה נשית על סרטים, אבל לא בכתיבה של גברים", אומרת ליאור אלפנט, ממקימות אתר "המבקריות" ופעילת לה בפורום הקולנועניות. "מבקריות גברים שכתבו על הסרטים המוזכרים כאן, התעלמו על פי רוב מסצינות האונס, לא כתבו עליהן בכלל, ואם כן עשו זאת - הם התחמקו מלקרוא לזה אונס. לעומת זאת מבקרות נשים כמעט תמיד כתבו על הסצינות הללו ותיארו את מה שקורה בהן כאונס. כך שבצעם נשים היום מטיחות את האונס בפרצופם של הצופים בשתי צורות: גם בקולנוע וגם בכתיבת עילוי. מבקרות שניגשות לתאר סצינות כאלה מתייחסות אליהן פעמים רבות אחרת ממבקרים גברים, כי זו חוויית החיים שלנו".

סמדר זמיר, יוצרת קולנוע ומרצה לקולנוע ומגדה טוענת שגם השינוי שחל בשיח הציבורי אחראי לייצוגים הקולנועיים החדשים של האונס. "אני חושבת שזה קשור לשינוי שהתרחש במרחב הציבורי, בעיתונות המודפסת והמזוולמת וגם בבתי המשפט. גבולות חדשים מתעצבים, יש ניי סיון ליצור קוד התנהגותי - בין השאר על ידי הפעילות של תא העיתונאיות ופורום הקולנועניות והשתיקה מתחילה להיסקד. היום יש הרבה יותר לגיטימציה להשמיע קול, וזה מחלחל גם לקולנוע. משהו במרחב ובגבולות משתנה ביחס למה שמותר ומה שאסור. בשנים האחרונות קורבנות אונס נחשפות, חושפות את פניהן, וגם פרצופי האנסים נחשפים - זה כבר לא גבר שקופץ בלי לה מתוך איוה שיה, אלא נשיא, איש חדשות, מישוה שאנחנו מארחות בבית שלנו דרך המסך. כל אלה מאפשרים את הנראות של הנושא, וככל שאנחנו רואות יותר דימויים של זה, הולכות ונפתחות האפשרויות לעשות על זה קולנוע".

או אלים או רומנט, או שחור או לבן, אבל אני רצייתי לבדוק דווקא את המורכבות, את המקור מות שנמצאים באמצע".

לעומת זאת ב"סופעולם", סרטת העצמאי של רוני קידר, אין ספק שמה שמתרחש הוא אונס לכל דבר. הסרט עוקב אחר שמונה חברים שמי חליטים לבלות יחד את יומם האחרון על ידי מות, לפני שהעולם מגיע אל קצו. אחד מהם מת חיל באותו הערב עם בחורה, מתקשה להשלים עם סירובה להיענות לו, ואז תוקף ואונס אותה. "נורא להגיד את זה, אבל אונס זה חלק מלהיות אשה בימינו", אומרת קידר. "גם מי שלא עוברת את זה על בשרה, זה קיים סביבה. נשים בימינו נו גדלות לתוך הפחד מאונס, כי מילדות מלמדים אותן להיזהר מזה. חלק מהחוויה של להיות אשה לצערי זה להבין שמתישוה יהיה גבר שיי רצה לעשות לך דברים, ולא תמיד תהיה לך הבחירה אם להסכים או לא".

סצינת האונס ב"סופעולם" היא תולדה של העיסוק בסוף העולם המתקרב. "כשאתה רוצה משהו ביום האחרון לחייך אתה לא יכול לקבל לא" כסירוב. הסצינה הזאת נוצרה בהשראת בעל זכוב, שמתאר מה קורה כשאין חוקים, ואין מחו, ואין מוסר, והכל פרוץ", מסבירה קידר, שאינה מופתעת מכך שאונס מכב בסרטים רבים של יוצרות מקומיות. זה נושא שאפשר לשאול עליו הרבה שאלות, היא מסבירה, יש המון מה לומר עליו, הוא נושא בחובו המון כאב, והוא מאפשר לכל יוצרת לספר באמצעותו את הסיפור שלה. ד"ר יעל מונק, מרצה לקולנוע באוניברסיטה הפתוחה, מבהירה כי נדרש תהליך ארוך של הבשלה עד שנשים יכלו לקום כאן וליצור סרטים על אונס. "מה שמעניין זה המקום שהנשים באו ממנו. הן באו ממקום שבו היו חפץ יפה, ועם הזמן הלכו והפנו מבט למטריאליזם של הגוף והחלו להראות גוף זקן, גוף סובל, גוף מוכה - כל מה שלא נופל בקטגוריה אסתטית שמיועדת לענג את המבט. היום מתעוררת התודעה של הגוף על מוגבלויותיו, שעד כה פשוט הודר מהשיח, וזה הולך יד ביד עם התודעה הפמיניסטית המתחדדת. היום מבינים שגוף האשה אינו רק חפץ יפה, אלא משהו שבתוכו נאגרים רגשות, ושלכחורה יפה שמופע על המסך יש גם עבה, צלקות ורגשות".

הביתה", אין אמנם אנס ונאנסת, אבל מעל אחת הסצינות מרחף צל כה כבד של אונס, שאי אפשר להתעלם מנוכחותו. עלילת הסרט מספרת על בחורה צעירה, שלאחר פרידה מחבר חוזרת לגור בבית הוריה ומתאהבת במנהל בית הספר שבו למדה. כשהרומן ביניהם מתלהט, קורבים השניים להיפגש בבית מלון, וסצינת הסקס שמתלקחת שם כרוכה בהרבה אלימות. כשלב מסוים הגבר מכניע את הצעירה על המיטה, לא מניח לה להתרומם ואוחז בה בחוזקה. היא מבהירה שהיא מכאיב לה, אך כאשר הוא מרפה את אחיזתו היא מתגרה בו, צוחקת וסוטררת לו. הוא מחדש את אחיזתו בה, היא מתפתת לתתחו בכאב, מבהירה שזוה לא נעים לה, אך הוא בשלו. הוא מרתק אותה למקומה בכוח, מגירה אותה, אך מחכה שהיא תבקש ממנו להמשיך. בסופו של דבר היא לוחשת, "תזיין אותי", והוא ממלא את מבוקשה. בסוף הסצינה יוצאת הגיבורה החוצה, לרחוב, יושבת שם ומתייפחת. "בסצינה הזאת עניין אותי לבדוק אם לעובד זה שגבר חזק יותר פיזית מאשה יש השפעה על יחסי המין. האם זה שהוא חזק יותר ממנה מבחינה פיזית מאיים עליה? האם קיים שם איזה פחד קמאי? ואיך זה משפיע על יחסי המין?" אומרת דרייפוס. "רצייתי גם לבדוק את הנושא של יחסי מין כחסי שליטה. זה לא אונס, זה נעשה בהסכמה הדדית, והאלימות מגיעה משני הצדדים. עם זאת, הגיבורה לא שוכחת לרגע מי חזק יותר פיזית, וזה מטריד אותה. עניין אותי לבדוק את זה כי בסצינות סקס רומנטיות בקולנוע, הפחד הזה לרוב לא קיים. בדרך כלל הסקס בקולנוע הוא

לשפר את מעמדה החברתי מתקרבת לחבורת נערים ומסכימה להיענות לדרישותיהם המיניות. הם מנצלים אותה, אונסים אותה, מעבירים אותה מיד ליד, ומשפילים אותה שוב ושוב. "ליונתן ולי חשוב היה להתאמץ לקיים שיתוף פעולה בנושא הזה, כדי שזה יהיה סרט שגבר ואשה עשו יחד. היה חשוב לנו לפרוץ את השיח שבו הדיבור על אונס קורה רק במעגלים נשיים", אומרת סגל. כשיצא "שש פעמים" לבתי הקולנוע הוא הצית דיון סוער על גבולותיו של האונס, ועל השאלה אם יחסי המין בסרט ראויים להיקרא "אונס" או שמדובר בכלל ב"מין בהסכמה". "יש האומרים שלא כל מה שקורה בסרט זה אונס, ומנסים לפרש לעצמם איפה עובר הגבול", מציינת סגל. "אנחנו ניסינו לעזור לאנשים למתוח את הקו לא במקום שבו עובר החוק היבש או במקום שבו החברה מוכנה להעלים עין, אלא במקום שבו זה גורם להם להרגיש לא טוב בבטן. כי גם מי שמתנגדים להגדרה 'אונס' עדיין מודים שמה שנראה בסרט אינו נעים לצפייה, עושה כאב בטן, ושלא כך נראה סקס שבא מרצון, הדדיות ואכפתיות". סרטי הבמאיות העוסקים באונס הם, בעיני סגל, התשובה הנשית לסרטים של עמוס גיתאי, ארי פולמן ויוסף סידר. "אני חושבת שהאונס שבילינו זה ההלם קרב של היוצרים הגברים, שטיפל בסרטים כמו 'בובה', 'כיפור', 'הלם קרב', 'כופור' ו'אלס עם בשיר', היא אומרת. "אין כמעט יוצר גבר שלא טיפל במלחמה באחד מסרטיו. והאונס זה הלם הקרב שלנו. אנחנו העורף של החברה האלימה הזאת, אנחנו חוות באופן עקיף את מה שקורה בחזית, ואנחנו חוות את הצד השני של האלימות המלחמתית הזאת".

"זה סיפור חיינו, זה העולם כפי שהוא נראה מנקודת מבט נשית, ועכשיו הסיפור שלנו סוף סוף מסופר", מוסיפה ידעיה. "אנחנו סוף סוף באות ומספרות את הסיפור שלנו, את הטראומות שלנו. המיניות שלנו מורכבת אחרת, ועכשיו בסרטים האלה אנחנו מציגות מיניות נשית כדבר מורכב יותר מכפי שהוא מוצג בסרטים של גברים, כמשהו שכולל בתוכו גם היסטוריה ועבר של טראומה, כי רבות כל כך מאתנו נפגעו. כמו סרטת של ידעיה, גם "פרינסס" של טלי שלום עזר מתמודד עם גילוי עריות. בסרט הזה היחסים החמים והקרובים בין ילדה בת 12 לחבר של אמה הולכים ומתהדקים קצת יותר מדי. "רצייתי לחקור מיניות בתוך משפחה, לראות איפה עובר הקו הדק הזה שבו יחסים שבאים ממקום רך ונעים ואוהב הופכים פתאום לדבר אחר", אומרת שלום עזר. "רצייתי לחקור את הגבול הזה ולהיות סביבו. ניסיתי לראות איפה אהבה הורית, אבהית, הופכת פתאום לדבר אחר, ולבחון את המקום הזה שאנחנו נוטים להדהיק, למרות שהוא חלק בלתי נפרד מהמציאות שלנו. תמיד מפתיע אותי הפער האדיר בין המציאות, שבה אחת מכל שש ילדות היא קורבן של גילוי עריות, לבין חוסר הנורחות של הנושא הזה בשיח שלנו. אני מאמינה שקולנוענים מבטאים ומשקפים בסרטיהם הרבה פעמים את המציאות, ולפעמים גם את הדברים שמתרחשים מתחת לפני השטח, וכנראה זה מה שקורה כאן עכשיו".

בסרטת של מיה דרייפוס, "ההיא שחזרת